

den Betydning, som den i Formen kunde synes at have. De omhandlede Lovudkast ville endog afhjælpe en af de meest betydende Anker, som fra Hertugdømmernes Side kunde føres over det Forhold, hvori de hidtil, navnlig efter Fdg. 11te Mai 1798, vare satte til de danske Love, den nemlig, at det hele derværende militaire Personale ikke blot i criminelle, men endog i civile Tilfælde ordentligviis staae under de dem ubekjendte danske Love, der i mange for det borgerlige Samqvem vigtige Forhold (s. Ex. Myndighedsalderen) ere aldeles afvigende fra de i bemeldte Landsdele gjældende. Men under den Spænding, som der sandsynligen vil vise sig, maa det ventes, at man vil gribe den Leilighed, som Sagen, betragtet blot fra et almindeligt Synspunkt, giver til at føre Anker, selv hvor en upartiff og rolig Derveielse af Sagens indre Beskaffenhed maatte betage dem en Deel af deres Styrke. Der vil heller ikke i Enkelthederne mangle paa Stof, der lader sig bruge til at give slike Anker forøget Eftertryk og Stærphed. Saaledes vil der sikkert blive gjort Paastand om, at det ikke er nok, at de Militaire i Hertugdømmerne fritages for i egentlig borgerlige Sager at staae under de danske Love, men at det ogsaa er uretfærdigt, at de almindelige Straffelove i Danmark, der ligeledes ere dem fremmede, paa dem blive anvendelige, og at det, selv om det end ikke lod sig gjøre med nogle Undtagelser at henlægge Sager mod Militaire for borgerlige Forbrydelser under Stedets borgerlige Domstole, dog vilde være en retfærdig Fordring, at de Regler, hvorefter de bleve at straffe for borgerlige Forbrydelser, fandtes i selve Krigslovene, og at de, hyerken forsaavidt de kunne være udsatte for Tiltale og Straf, eller forsaavidt de skulle tage Deel i Sagernes Paadømmelse, retfærdigen kunne henvises til de danske Straffelove, hvilket, foruden andre mislige Følger, medfører den, at Auditeuren faaer en endnu større Vægt i Krigsretten end den, Forholdene desuden maae give ham. Jeg indseer meget vel de store Vanskeligheder, som det under alle Omstændigheder vil have at tilfredsstille de Fordringer, som i denne Retning kunne opstilles, medens man og vil have meget ondt ved at afvise dem. Men desto mere maa man, efter min Mening, finde

Betænkeligheder ved at forøge disse Vanskeligheder, hvilket, saavidt skjønnes, vilde see derved, at de Lovarbejder, der sættes under Spørgsmaal, fremtræde som allerede af den danske Rigsdag vedtagne. Hvilke end de Former blive, hvorunder de forskjellige Statsdele ville komme til at medvirke ved den yderligere Derveielse, der maatte foregaae, inden det kunde komme til endelig Lov, saa er det rimeligt, at der fra den ene Side vil blive en skarpere Opposition og fra den anden en ringere Tilbøielighed til at gaae ind paa Endringer, der fra hin Side bleve forlangte, naar de foreliggende Lovarbejder støttede sig til en allerede af den danske Rigsdag fattet Beslutning.

Hvad den særlige Tvivl angaaer, der er yttret med Hensyn til Rettergangsloven, da har denne i den Skikkelse, hvori den er fremkommen, ikke for mig den Vægt, som der fra andre Sider i Udvalget er blevet tillagt samme. Grundlovens Art. 79 indeholder kun, at Ofsentlighed og Mundtlighed skal saasnart og saavidt muligt gennemføres ved hele Retspleien, og den i samme Paragraph bebudede Indførelse af visse criminelle Sagers Afgjørelse ved Edsvorne eller, som de her kaldes, Røvnings, maa, blandt Andet med Hensyn til de i Rigsforsamlingen desangaaende førte Forhandlinger, betragtes som Noget, der først lader sig iværksætte, naar den 1ste Deel af Paragraphen i et betydeligt Omfang var gennemført ved vore nuværende Domstole, i hvilken Henseende endnu Intet er gjort. Ligesom nu den Indskrænkning, der ligger i Udtrykket „saasnart muligt“, vil have en særdeles Betydning med Hensyn til Krigsretterne, saaledes vil uden Tvivl den anden ved Siden deraf nævnte Indskrænkning vistnok der beholde en vedværende Virksomhed. Men desuagtet turde dog den ovennævnte Paragraph i Grundloven frembyde en ikke ubetydelig Indvending mod den Organisation af Krigsretterne, som nu er bragt i Forslag. Det forekommer mig nemlig, at en Appellationsret, der blot bestaaer af høiere Militaire og Lovkyndige, og som skal have en Appellationsrets sædvanlige Myndighed, saa at den ei blot kan stadfæste eller formilde, men ogsaa skarpe Krigsretternes Domme, for en stor Deel op-